

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

10 august 2017*

„Trimitere preliminară – Procedură preliminară de urgență – Cooperare polițienească și judiciară în materie penală – Mandat european de arestare – Decizia-cadru 2002/584/JAI – Proceduri de predare între statele membre – Condiții de executare – Motive de neexecutare facultativă – Articolul 4a alineatul (1), rezultat din Decizia-cadru 2009/299/JAI – Mandat de arestare emis în vederea executării unei pedepse privative de libertate – Noțiunea «proces în urma căruia a fost pronunțată decizia» – Procedură privind modificarea unor pedepse pronunțate anterior – Decizie prin care se pronunță o pedeapsă rezultantă – Decizie pronunțată fără ca persoana în cauză să fi fost prezentă în persoană – Persoană condamnată care nu a fost prezentă în persoană la proces în cadrul condamnării sale inițiale, nici în primă instanță, nici în fața instanței de apel – Persoană care a fost apărată de un avocat cu ocazia procedurii în apel – Mandat de arestare care nu furnizează informații în această privință – Consecințe pentru autoritatea judiciară de executare”

În cauza C-271/17 PPU,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam, Țările de Jos), prin decizia din 18 mai 2017, primită de Curte în aceeași zi, în procedura privind executarea unui mandat european de arestare emis împotriva lui

Sławomir Andrzej Zdziaszek,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul J.-L. da Cruz Vilaça, președinte de cameră, doamna M. Berger și domnii A. Borg Barthet, E. Levits și F. Biltgen (raportor), judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: doamna M. Ferreira, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 11 iulie 2017,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul Zdziaszek, de M. Bouwman și de B.-J. Polman, avocatul;
- pentru Openbaar Ministerie, de K. van der Schaft și de U.-E.-A. Weitzel, în calitate de agenți;
- pentru guvernul neerlandez, de M. Noort și de M. Bulterman, în calitate de agenți;
- pentru Irlanda, de J. Quaney, în calitate de agent, asistată de C. Noctor, BL;

* Limba de procedură: neerlandeza.

- pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, de M. Nowak și de K. Majcher, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de R. Troosters și de S. Grünheid, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 26 iulie 2017,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 (JO 2009, L 81, p. 24) (denumită în continuare „Decizia-cadru 2002/584”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul executării în Țările de Jos a unui mandat european de arestare emis de Sąd Okręgowy w Gdańsku (Tribunalul Regional din Gdańsk, Polonia) împotriva lui Sławomir Andrzej Zdziasek în vederea executării în Polonia a unei pedepse privative de libertate.

Cadrul juridic

Dreptul internațional

Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale

- 3 Intitulat „Dreptul la un proces echitabil”, articolul 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), prevede:
 - „1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia, în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță, atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.
 2. Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția va fi legal stabilită.
 3. Orice acuzat are, în special, dreptul:
 - a) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa;
 - b) să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale;

- c) să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloacele necesare pentru a plăti un apărător, să poată fi asistat în mod gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer;
- d) să întrebe sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării;
- e) să fie asistat în mod gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba folosită la audiere.”

Dreptul Uniunii

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

4 Articolele 47 și 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) fac parte din titlul VI din aceasta, denumit „Justiția”.

5 Potrivit articolului 47 din cartă, intitulat „Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil”:

„Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de prezentul articol.

Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege. Orice persoană are posibilitatea de a fi consiliată, apărată și reprezentată.

[...]”

6 Explicațiile cu privire la Carta drepturilor fundamentale (JO 2007, C 303, p. 17, denumite în continuare „explicațiile cu privire la cartă”) precizează în legătură cu articolul 47 al doilea paragraf din cartă că această dispoziție corespunde articolului 6 paragraful 1 din CEDO.

7 Explicațiile cu privire la cartă adaugă în legătură cu articolul 47 menționat că „[î]n dreptul Uniunii, dreptul de a se adresa unei instanțe nu se aplică numai pentru plângerile privind drepturile și obligațiile cu caracter civil. Aceasta este una dintre consecințele faptului că Uniunea este o comunitate de drept, după cum a constatat Curtea de Justiție în [Hotărârea din 23 aprilie 1986, Les Verts/Parlamentul (294/83, EU:C:1986:166)]. Cu toate acestea, cu excepția domeniului lor de aplicare, garanțiile oferite de CEDO se aplică în mod similar în Uniune”.

8 Articolul 48 din cartă, intitulat „Prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare”, prevede:

„(1) Orice persoană acuzată este prezumată nevinovată până ce vinovăția va fi stabilită în conformitate cu legea.

(2) Oricărei persoane acuzate îi este garantată respectarea dreptului la apărare.”

9 Explicațiile cu privire la cartă precizează în această privință:

„Articolul 48 corespunde articolului 6 [paragrafele 2 și 3] din CEDO [...]

[...]

În conformitate cu articolul 52 alineatul (3), acest drept are același înțeles și același domeniu de aplicare ca și dreptul garantat prin CEDO.”

10 Articolul 51 din cartă, intitulat „Domeniul de aplicare”, prevede la alineatul (1):

„Dispozițiile prezentei carte se adresează instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii, cu respectarea principiului subsidiarității, precum și statelor membre numai în cazul în care acestea pun în aplicare dreptul Uniunii [...]”

11 Articolul 52 din cartă, intitulat „Întinderea și interpretarea drepturilor și principiilor”, prevede:

„(1) Orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin prezenta cartă trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. Prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.

[...]

(3) În măsura în care prezenta cartă conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin [CEDO], înțelesul și întinderea lor sunt aceleași ca și cele prevăzute de convenția menționată. Această dispoziție nu împiedică dreptul Uniunii să confere o protecție mai largă.

[...]

(7) Instanțele judecătorești ale Uniunii și ale statelor membre țin seama de explicațiile redactate în vederea orientării interpretării prezentei carte.”

Deciziile-cadru 2002/584 și 2009/299

12 Considerentele (5), (6), (8), (10) și (12) ale Deciziei-cadru 2002/584 sunt redactate după cum urmează:

„(5) [...] [I]ntroducerea unui nou sistem simplificat de predare a persoanelor condamnate sau bănuite, cu scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, în materie penală, permite eliminarea complexității și a riscurilor de întârziere inerente procedurilor actuale de extrădare. [...]

(6) Mandatul de arestare european prevăzut în prezenta decizie-cadru constituie prima concretizare, în domeniul dreptului penal, a principiului recunoașterii reciproce pe care Consiliul European l-a calificat drept «piatra de temelie» a cooperării judiciare.

[...]

(8) Deciziile privind executarea mandatului european de arestare trebuie să facă obiectul unor controale suficiente, ceea ce înseamnă că o autoritate judiciară din statul membru în care a fost arestată persoana căutată va trebui să ia decizia de predare a acesteia.

[...]

(10) Mecanismul mandatului european de arestare se bazează pe un grad ridicat de încredere între statele membre. Punerea în aplicare a acestuia nu poate fi suspendată decât în caz de încălcare gravă și persistentă de către unul din statele membre a principiilor enunțate la articolul 6

alineatul (1) [UE, devenit, după modificare, articolul 2 TUE], constatată de Consiliu, în aplicarea articolului 7 alineatul (1) [UE, devenit, după modificare, articolul 7 alineatul (2) TUE], și cu consecințele prevăzute la alineatul (2) din același articol.

[...]

(12) Prezenta decizie-cadru respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în articolul 6 [UE] și reflectate în [cartă], în special în capitolul VI. Nimic din prezenta decizie-cadru nu poate fi interpretat ca o interdicție de a refuza predarea unei persoane împotriva căreia a fost emis un mandat european de arestare atunci când există motive să se creadă, pe baza unor elemente obiective, că respectivul mandat de arestare a fost emis cu scopul de a urmări sau de a pedepsi o persoană pe motive de sex, rasă, religie, origine etnică, cetățenie, limbă, opinii politice sau orientare sexuală sau de a aduce atingere situației acestei persoane pentru oricare din aceste motive.

[...]”

13 Articolul 1 din această decizie-cadru, intitulat „Definiția mandatului european de arestare și obligația de executare a acestuia”, prevede:

„(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(2) Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.

(3) Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 [UE]”.

14 Articolele 3, 4 și 4a din decizia-cadru menționată prevăd motivele de neexecutare obligatorie și facultativă a mandatului european de arestare.

15 Decizia-cadru 2009/299 precizează motivele pe baza cărora autoritatea judiciară de executare a unui stat membru poate refuza executarea mandatului european de arestare atunci când persoana în cauză nu a fost prezentă la proces. Considerentele (1), (2), (4), (6)-(8) și (14) și (15) ale acestei decizii-cadru au următorul cuprins:

„(1) Dreptul persoanei acuzate de a fi prezentă în persoană la proces este inclus în dreptul la un proces echitabil prevăzut la articolul 6 din [CEDO], astfel cum a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. [Aceasta din urmă] a declarat, de asemenea, că dreptul persoanei acuzate de a fi prezentă în persoană la proces nu este absolut și că, în anumite condiții, persoana acuzată poate renunța, de bună voie și nesilită de nimeni, în mod expres sau tacit, dar fără echivoc, la respectivul drept.

(2) Diversele decizii-cadru de punere în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești definitive nu abordează în mod integrat chestiunea hotărârilor care au fost emise în urma unui proces la care persoana în cauză nu a fost prezentă în persoană. Această diversitate ar putea complica activitatea practicienilor și ar putea reprezenta un obstacol în calea cooperării judiciare.

[...]

- (4) Prin urmare, este necesar să se prevadă temeuri clare și comune pentru neregnoașterea deciziilor care au fost pronunțate în urma unui proces la care persoana în cauză nu a fost prezentă în persoană. Prezenta decizie-cadru este destinată precizării definiției acestor temeuri comune care să permită autorității de executare să execute decizia în pofida absenței persoanei în cauză de la proces, respectându-se pe deplin dreptul persoanei la apărare. Prezenta decizie-cadru nu este destinată reglementării formelor și metodelor, inclusiv a cerințelor procedurale care sunt folosite pentru obținerea rezultatelor menționate în prezenta decizie-cadru, aceasta fiind o chestiune de legislație națională a statelor membre.

[...]

- (6) Dispozițiile prezentei decizii-cadru de modificare a altor decizii-cadru stabilesc condițiile în care nu ar trebui refuzată recunoașterea și executarea unei decizii pronunțate în urma unui proces la care persoana în cauză nu a fost prezentă în persoană. Acestea sunt condiții alternative; atunci când una dintre condiții este îndeplinită, autoritatea emitentă, prin completarea secțiunii corespunzătoare a mandatului european de arestare sau a certificatului relevant din celelalte decizii-cadru, dă asigurări că cerințele au fost sau vor fi îndeplinite, ceea ce ar trebui să fie suficient în scopul executării deciziei pe baza principiului recunoașterii reciproce.
- (7) Recunoașterea și executarea unei decizii care a fost pronunțată în urma unui proces la care persoana în cauză nu a fost prezentă în persoană nu ar trebui refuzate în cazul în care aceasta din urmă a fost citată personal și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia sau în cazul în care persoana în cauză a primit efectiv, prin alte mijloace, o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru respectivul proces, în așa fel încât s-a determinat fără echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștința de procesul stabilit. În acest context, se înțelege că persoana ar fi trebuit să primească informațiile respective «în timp util», aceasta însemnând cu suficient de mult timp înainte pentru a-i permite persoanei să participe la proces și să își exercite efectiv dreptul la apărare.
- (8) Dreptul la un proces echitabil al persoanei acuzate este garantat de [CEDO], astfel cum a fost interpretată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Acest drept include dreptul persoanei în cauză de a fi prezentă în persoană la proces. Pentru a-și exercita acest drept, persoana în cauză trebuie să aibă cunoștința de procesul stabilit. În conformitate cu prezenta decizie-cadru, informarea persoanei cu privire la proces ar trebui să fie asigurată de fiecare stat membru în conformitate cu legislația națională proprie, prin aceasta înțelegându-se că statul membru respectiv trebuie să respecte cerințele convenției respective. În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, atunci când se analizează dacă modul în care au fost furnizate informațiile este suficient pentru a asigura informarea persoanei cu privire la proces, o atenție deosebită ar putea fi acordată, acolo unde este cazul, și eforturilor depuse de către persoana în cauză pentru a primi informațiile ce i-au fost adresate.

[...]

- (14) Prezenta decizie-cadru se limitează la precizarea definiției motivelor de neregnoaștere în cadrul instrumentelor de punere în aplicare a principiului recunoașterii reciproce. Prin urmare, dispoziții precum cele referitoare la dreptul la rejudecarea cauzei au un domeniu de aplicare care se limitează la definirea acestor motive de neregnoaștere. Acestea nu sunt menite să armonizeze legislațiile naționale. Prezenta decizie-cadru nu aduce atingere instrumentelor viitoare ale Uniunii Europene destinate armonizării legislației statelor membre în materie de drept penal.

- (15) Motivele de nerecunoaștere sunt opționale. Cu toate acestea, marja de apreciere a statelor membre pentru transpunerea acestor motive în legislația națională este guvernată în special de dreptul la un proces echitabil, ținându-se seama de obiectivul general al prezentei decizii-cadru de a îmbunătăți drepturile procedurale ale persoanelor și de a facilita cooperarea judiciară în materie penală [...]"
- 16 Potrivit articolului 1 din Decizia-cadru 2009/299, intitulat „Obiectivele și domeniul de aplicare”:
- „(1) Obiectivele prezentei decizii-cadru sunt de a consolida drepturile procedurale ale persoanelor care fac obiectul unor proceduri penale, de a facilita cooperarea judiciară în materie penală și, în special, de a îmbunătăți recunoașterea reciprocă a deciziilor judiciare între statele membre.
- (2) Prezenta decizie-cadru nu are drept efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum au fost consacrate în articolul 6 din tratat, inclusiv dreptul la apărare al persoanelor care fac obiectul unor proceduri penale, și nu aduce atingere obligațiilor care revin autorităților judiciare în acest sens.
- (3) Prezenta decizie-cadru stabilește norme comune pentru recunoașterea și/sau executarea într-un stat membru (statul membru de executare) a deciziilor judiciare pronunțate într-un alt stat membru (statul membru emitent) în urma unor proceduri la care nu a fost prezentă persoana în cauză [...]"
- 17 Articolul 4a din Decizia-cadru 2002/584 a fost inserat prin articolul 2 din Decizia-cadru 2009/299 și este intitulat „Decizii pronunțate în urma unui proces la care persoana nu a fost prezentă în persoană”. Alineatul (1) al acestuia are următorul cuprins:
- „Autoritatea judiciară de executare poate refuza, de asemenea, executarea mandatului european de arestare emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri privative de libertate în cazul în care persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, cu excepția cazului în care mandatul european de arestare precizează că persoana, în conformitate cu alte cerințe procedurale definite în legislația națională a statului membru emitent:
- (a) în timp util
- (i) fie a fost citată personal și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, fie a primit efectiv, prin alte mijloace, o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru respectivul proces, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștința de procesul stabilit;
- și
- (ii) a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;
- sau
- (b) având cunoștința de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;
- sau
- (c) după ce i s-a înmănat decizia și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia persoana are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale:
- (i) a indicat în mod expres că nu contestă decizia;

sau

- (ii) nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător;

sau

- (d) nu i s-a înmănat personal decizia, însă:
 - (i) i se va înmăna decizia personal și fără întârziere după predare și va fi informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, la care are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale;
 - și
 - (ii) va fi informată cu privire la intervalul de timp în care trebuie să solicite rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac, astfel cum se menționează în mandatul de arestare european relevant.”

18 Articolul 8 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 are următorul conținut:

„Mandatul european de arestare conține următoarele informații, prezentate în conformitate cu formularul din anexă:

- (a) identitatea și cetățenia persoanei căutate;
- (b) numele, adresa, numerele de telefon și de fax și adresa electronică a autorității judiciare emitente;
- (c) indicarea existenței unei hotărâri executorii, a unui mandat de arestare sau a oricărei alte decizii judiciare executorii având același efect, intrând în sfera de aplicare a articolelor 1 și 2;
- (d) natura și încadrarea juridică a infracțiunii, în special cu respectarea articolului 2;
- (e) descrierea circumstanțelor săvârșirii infracțiunii, inclusiv a momentului, a locului și a gradului de implicare în infracțiune a persoanei căutate;
- (f) pedeapsa pronunțată, în cazul în care este vorba despre o hotărâre definitivă, sau seria de pedepse prevăzute pentru infracțiune de legea statului membru emitent;
- (g) în măsura posibilă, alte consecințe ale infracțiunii.”

19 Articolul 15 din această decizie-cadru, intitulat „Decizia de predare”, prevede:

„(1) Autoritatea judiciară de executare decide, în termenele și în condițiile stabilite în prezenta decizie-cadru, predarea persoanei.

(2) În cazul în care autoritatea judiciară de executare consideră că informațiile comunicate de statul membru emitent sunt insuficiente pentru a-i permite să decidă predarea, aceasta solicită furnizarea de urgență a unor informații suplimentare necesare, în special în legătură cu articolele 3-5 și 8, și poate stabili o dată limită pentru primirea acestora, ținând cont de necesitatea de a respecta termenele stabilite la articolul 17.

(3) Autoritatea judiciară emitentă poate, în orice moment, să transmită toate informațiile suplimentare utile autorității judiciare de executare.”

20 Potrivit articolului 17 din decizia-cadru menționată:

„(1) Un mandat european de arestare se soluționează și se execută în regim de urgență.

(2) În cazul în care persoana căutată consimte la predare, decizia definitivă privind executarea mandatului european de arestare se ia [a se citi «ar trebui să fie luată»] în termen de 10 zile de la data consimțământului menționat anterior.

(3) În celelalte cazuri, decizia definitivă privind executarea mandatului european de arestare se ia [a se citi «ar trebui să fie luată»] în termen de 60 de zile de la data arestării persoanei căutate.

(4) În cazuri particulare, atunci când mandatul european de arestare nu poate fi executat în termenele prevăzute la alineatele (2) sau (3), autoritatea judiciară de executare informează de îndată autoritatea judiciară emitentă despre aceasta, indicând motivele. Într-un astfel de caz, termenele pot fi prelungite cu treizeci de zile suplimentare.

[...]”

21 Litera (d) din modelul uniform de mandat european de arestare care figurează în anexa la Decizia-cadru 2002/584, are următorul conținut:

„(d)Specificați dacă persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia:

1. Da, persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia.

2. Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia.

3. Dacă ați bifat caseta de la punctul 2 de mai sus, vă rugăm confirmați existența unuia dintre următoarele elemente:

3.1.a persoana a fost citată personal la ... (ziua/luna/anul) și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia și a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.1.b persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.2. având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

SAU

3.3. persoanei i s-a înmănat personal decizia la ... (ziua/luna/anul) și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale; și

persoana a indicat în mod expres că nu contestă această decizie;

SAU

persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător;

SAU

3.4. persoanei nu i s-a înmănat personal decizia, dar
— decizia îi va fi înmănată personal fără întârziere după predare; și
— în momentul în care i se înmânează decizia, persoana va fi informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale; și
— persoana va fi informată cu privire la intervalul de timp în care trebuie să solicite rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac, care este de ... zile.

4. Dacă ați bifat caseta de la punctul 3.1.b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția relevantă:

... ..”

Dreptul neerlandez

- 22 Overleveringswet (Legea privind predarea) din 29 aprilie 2004 (Stb. 2004, nr. 195, denumită în continuare „OLW”), transpune Decizia-cadru 2002/584 în dreptul neerlandez.
- 23 Articolul 12 din OLW are următorul cuprins:
- „Predarea nu este autorizată atunci când mandatul european de arestare urmărește punerea în executare a unei hotărâri judecătorești dacă persoana acuzată nu a fost prezentă în persoană la ședința în urma căreia a fost pronunțată hotărârea respectivă, cu excepția cazului în care mandatul european de arestare precizează, în conformitate cu cerințele procedurale ale statului membru emitent, că:
- a) persoana acuzată a fost citată în timp util și personal și a fost informată, astfel, cu privire la data și locul stabilite pentru ședința în urma căreia a fost pronunțată decizia ori a primit efectiv, prin alte mijloace, o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru respectiva ședință, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc că persoana în cauză a avut cunoștința de ședința stabilită și a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la ședință, sau
 - b) persoana acuzată a fost informată cu privire la ședință și, pentru a-și asigura apărarea, a mandatat un avocat la alegerea sa ori desemnat de stat, iar acest avocat a apărât-o la proces, sau
 - c) persoana acuzată, după ce i s-a înmănat decizia și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la modificarea deciziei inițiale:
 - 1° a indicat în mod expres că nu contestă decizia sau
 - 2° nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător sau
 - d) persoanei acuzate nu i s-a înmănat personal decizia, însă:
 - 1° i se va înmâna decizia personal și fără întârziere după predare și va fi informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, la care are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale;
 - 2° va fi informată cu privire la intervalul de timp în care trebuie să solicite rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac, astfel cum se menționează în mandatul de arestare european relevant.”

24 Secțiunea D din anexa 2 la OLW, intitulată „Model de mandat european de arestare [...]”, corespunde literei (d) din anexa la Decizia-cadru 2002/584.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 25 Din decizia de trimitere reiese că, la 17 ianuarie 2017, instanța de trimitere, Rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam, Țările de Jos), a fost sesizată de officier van justitie bij de Rechtbank (Parchetul de pe lângă tribunal) cu o cerere privind executarea unui mandat european de arestare emis la 12 iunie 2014 de Sąd Okręgowy w Gdańsku (Tribunalul Regional din Gdańsk, Polonia) (denumit în continuare „mandatul european de arestare în cauză”).
- 26 Acest mandat european de arestare are ca obiect arestarea și predarea domnului Zdziaszek, resortisant polonez cu reședința în Țările de Jos, în vederea executării în Polonia a două pedepse privative de libertate.

- 27 În această privință, mandatul european de arestare menționat indică existența unei hotărâri prin care a fost stabilită o pedeapsă rezultantă, pronunțată la 25 martie 2014 de Sąd Rejonowy w Wejherowie (Tribunalul Districtual din Wejherowo, Polonia). Această decizie privește cinci fapte, clasate de la 1 la 5, care constituie tot atâtea infracțiuni în dreptul polonez, pe care le-ar fi săvârșit domnul Zdziaszek.
- 28 Prin decizia din 25 martie 2014, Sąd Rejonowy w Wejherowie (Tribunalul Districtual din Wejherowo), statuând din oficiu:
- a contopit într-o singură pedeapsă privativă de libertate cu durata de un an și șase luni pedeapsa privativă de libertate la care fusese condamnat domnul Zdziaszek pentru prima faptă, prin hotărârea definitivă din 21 aprilie 2005 a Sąd Rejonowy w Wejherowie (Tribunalul Districtual din Wejherowo), pe de o parte, și pedeapsa privativă de libertate la care aceeași persoană fusese condamnată pentru a doua faptă, prin hotărârea definitivă din 16 iunie 2006 a Sąd Rejonowy w Gdyni (Tribunalul Districtual din Gdynia, Polonia), pe de altă parte, și
 - a transformat în pedeapsă privativă de libertate rezultantă de trei ani și șase luni pedeapsa privativă de libertate rezultantă cu o durată de patru ani la care fusese condamnat domnul Zdziaszek, pentru faptele a treia-a cincea, prin hotărârea definitivă din 10 aprilie 2012 a Sąd Rejonowy w Wejherowie (Tribunalul Districtual din Wejherowo), întrucât o modificare legislativă favorabilă persoanei în cauză impunea acest lucru.
- 29 În ceea ce privește pedeapsa privativă de libertate referitoare la prima și la a doua faptă, instanța de trimitere, prin decizia din 11 aprilie 2017,
- a refuzat predarea domnului Zdziaszek în măsura în care această pedeapsă privativă de libertate privește prima faptă, pentru motivul că această faptă, astfel cum este descrisă în mandatul european de arestare în cauză, nu poate fi pedepsită în dreptul neerlandez, și
 - a suspendat procedura executării acestui mandat european de arestare în măsura în care această pedeapsă privativă de libertate privește a doua faptă, pentru a-i permite să solicite informații suplimentare autorității judiciare emitente.
- 30 Prezenta cerere de decizie preliminară privește doar pedeapsa privativă de libertate aferentă infracțiunilor pe care le constituie faptele a treia-a cincea.
- 31 La litera (d) din mandatul european de arestare în cauză se arată că domnul Zdziaszek nu a fost prezent în persoană în cadrul procedurii care a condus la hotărârea judecătorească prin care s-a stabilit definitiv pedeapsa pe care o avea de executat.
- 32 În cadrul acestei litere (d), autoritatea emitentă a bifat doar rubrica aferentă punctului 3.2, care are următorul cuprins:
- „având cunoștință de procesul stabilit, persoana a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces”.
- 33 Tot în cadrul literei (d) menționate, autoritatea emitentă a completat punctul 4, menit să îi permită să precizeze motivul pentru care consideră că este îndeplinită condiția prevăzută la punctul 3.2, după cum urmează:
- „[Domnul Zdziaszek] a fost informat în mod corespunzător cu privire la proces, în conformitate cu dispozițiile din Codul de procedură penală polonez. Informarea a fost trimisă la adresa comunicată de condamnat în timpul etapei pregătitoare a procesului. Acesta a fost avertizat cu privire la consecințele

omisiunii de a informa autoritățile judiciare în legătură cu orice schimbare a adresei de reședință sau de ședere. În cursul procesului, [domnul Zdziaszek] a apelat la serviciile unui avocat în cadrul asistenței judiciare, acesta din urmă fiind prezent atât la proces, cât și la pronunțarea sentinței.”

- 34 Din informațiile suplimentare comunicate de autoritatea judiciară emitentă reies următoarele:
- punctul 3.2 și explicațiile furnizate la punctul 4 privesc procedura în urma căreia a fost pronunțată hotărârea din 25 martie 2014 prin care s-a stabilit o pedeapsă rezultantă, iar nu cele trei condamnări subiacente;
 - în dreptul polonez, în cadrul procedurilor de tipul celei în urma căreia a fost pronunțată hotărârea din 25 martie 2014:
 - a) „obiectul cauzei vizate de prezenta procedură” nu mai este dezbătut,
 - b) „pedepsele impuse printr-o condamnare cu forță juridică obligatorie se întemeiază pe o hotărâre prin care se pronunță o pedeapsă rezultantă”,
 - c) o hotărâre prin care se pronunță o pedeapsă rezultantă vizează exclusiv „aspecte legate de contopirea acestor pedepse într-o pedeapsă rezultantă (sau în mai multe pedepse rezultante) și problema computării din pedeapsa rezultantă a anumitor perioade de detenție executate”, și
 - d) o asemenea hotărâre este „prin natura sa favorabilă persoanei condamnate” întrucât „contopirea pedepselor unitare într-o pedeapsă rezultantă conduce în practică la reducerea semnificativă a duratei pedepsei de executat”;
 - domnului Zdziaszek i s-a trimis o citație la o primă ședință, din 28 ianuarie 2014, la adresa pe care o indicase. Acesta din urmă nu a ridicat citația și nu s-a prezentat la ședința respectivă. Săd Rejonowy w Wejherowie (Tribunalul Districtual din Wejherowo) a desemnat din oficiu un avocat pentru a-l reprezenta pe domnul Zdziaszek și a suspendat judecarea cauzei în rest. Acesta din urmă a fost citat în același mod la o a doua ședință, din 25 martie 2014, la care nu s-a prezentat. Avocatul desemnat din oficiu a participat la ședința care a condus la hotărârea prin care s-a pronunțat o pedeapsă rezultantă.
- 35 Pe baza acestor elemente furnizate de autoritatea emitentă, instanța de trimitere consideră că împrejurarea vizată la articolul 4a alineatul (1) litera (b) din Decizia-cadru 2002/584, care corespunde situației vizate la litera (d) punctul 3.2 din modelul uniform de mandat european de arestare anexat la această decizie-cadru, nu se aplică în speță întrucât nu ar reieși din elementele respective că persoana a cărei predare se solicită „[are] cunoștință de procesul stabilit” și nici că „a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat, pentru a o apăra la proces”.
- 36 Instanța de trimitere ridică mai întâi problema dacă o decizie precum hotărârea din 25 martie 2014 prin care s-a pronunțat o pedeapsă rezultantă, care modifică, în favoarea persoanei în cauză, o pedeapsă privativă de libertate rezultantă la care aceasta fusese condamnată definitiv în prealabil și care transformă într-o pedeapsă privativă de libertate unică pedepsele privative de libertate distincte la care aceasta fusese condamnată definitiv în prealabil, dar în cadrul căreia nu se mai dezbate aspectul dacă persoana în cauză a săvârșit sau nu a săvârșit infracțiunile, intră în domeniul de aplicare al articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584.
- 37 În cazul unui răspuns afirmativ, instanța de trimitere ar fi îndreptățită să refuze executarea mandatului european de arestare în cauză, pentru motivul că nu este îndeplinită condiția vizată la articolul 4a alineatul (1) litera (b) din această decizie-cadru.
- 38 Cu toate acestea, instanța respectivă apreciază că problema ridicată impune un răspuns negativ, în esență din cauza textului literelor (c) și (d) ale alineatului (1) al articolului 4a din decizia-cadru menționată, care utilizează de fiecare dată sintagma „care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată”.

- 39 Potrivit instanței respective, din această formulare rezultă că ea vizează situația în care instanța penală statuează asupra fondului cauzei, în sensul că s-a pronunțat asupra vinovăției persoanei în cauză în raport cu infracțiunea care îi este imputată și i-a aplicat, eventual, o sancțiune pentru această infracțiune. În schimb, situația nu ar fi aceeași în cazul unei hotărâri prin care se stabilește o pedeapsă rezultantă, precum cea pronunțată la 25 martie 2014 de Sąd Rejonowy w Wejherowie (Tribunalul Districtual din Wejherowo), întrucât problema vinovăției persoanei în cauză nu se mai află în discuție în cadrul unei proceduri de acest tip.
- 40 Instanța de trimitere precizează însă că autoritatea judiciară emitentă poloneză pare să considere, dimpotrivă, că o decizie de această natură intră în domeniul de aplicare al articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, întrucât nu ar menționa, la litera (d) din mandatul european de arestare în cauză, decât informații referitoare la procedura care a condus la hotărârea prin care s-a pronunțat o pedeapsă rezultantă, cu excluderea celor privind stabilirea vinovăției persoanei în cauză, care se află la baza acestei hotărâri.
- 41 În ipoteza în care s-ar răspunde negativ la această primă întrebare, instanța de trimitere consideră, în continuare, că trebuie să examineze dacă, în etapa stabilirii vinovăției, subiacentă hotărârii prin care s-a pronunțat o pedeapsă rezultantă, persoana în cauză a fost prezentă în persoană la procesul care a condus la această stabilire a vinovăției și, în cazul în care situația este diferită, dacă este prezentă vreuna dintre circumstanțele prevăzute la literele (a)-(d) ale alineatului (1) al articolului 4a din Decizia-cadru 2002/584.
- 42 În speță, în ceea ce privește hotărârea subiacentă, autoritățile judiciare poloneze ar fi furnizat, la cererea parchetului neerlandez, informații suplimentare din care ar rezulta că domnul Zdziasek nu a fost prezent în persoană la niciuna dintre ședințele procesului în care s-a dezbătut fondul, nici în primă instanță, nici în fața instanței de gradul al doilea.
- 43 În ceea ce privește aplicabilitatea uneia dintre circumstanțele vizate la literele (a)-(d) ale alineatului (1) al articolului 4a din Decizia-cadru 2002/584, instanța de trimitere constată că autoritatea judiciară emitentă nu a recurs la litera (d) punctul 2 din formularul mandatului european de arestare și nici nu a indicat categoria aplicabilă din cuprinsul literei (d) punctul 3 din acest formular.
- 44 Prin urmare, s-ar pune întrebarea dacă, în aceste împrejurări, instanța de trimitere poate refuza executarea mandatului european de arestare în cauză pentru acest motiv.
- 45 Instanța menționată apreciază că există elemente care permit să se răspundă afirmativ.
- 46 Astfel, din formularea „cu excepția cazului în care mandatul european de arestare precizează că”, utilizată în cadrul tezei introductive a articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, s-ar putea deduce că informațiile privind aplicabilitatea uneia dintre circumstanțele vizate la literele (a)-(d) ale acestei dispoziții trebuie precizate în principiu la litera (d) din formularul mandatului european de arestare sau cel puțin în conformitate cu formularea categoriilor care sunt descrise în cuprinsul acesteia.
- 47 O asemenea interpretare ar concorda și cu obiectivele urmărite prin această decizie-cadru, care constau, în primul rând, în a asigura că decizia definitivă privind executarea mandatului european de arestare este adoptată în termenul prevăzut, astfel încât ar trebui să se reducă la minimum situațiile care necesită solicitări de informații suplimentare, în al doilea rând, în a prevedea un motiv de refuz precis și uniform, precum și, în al treilea rând, în a permite autorității judiciare de executare să se asigure într-un mod simplu și transparent că dreptul la apărare al persoanei în cauză este respectat în mod efectiv.

- 48 Instanța de trimitere precizează însă că există și elemente în susținerea opiniei contrare. Autoritățile judiciare emitente ar părea să considere în general că nu este indispensabil să se recurgă la categoriile care figurează la litera (d) punctul 3 din formularul mandatului european de arestare.
- 49 În plus, un răspuns afirmativ la această întrebare ar putea conduce la mai multe refuzuri și, prin urmare, la mai puține predări, contrar principiului recunoașterii reciproce.
- 50 În cazul în care s-ar răspunde negativ la primele două întrebări, instanța de trimitere consideră că trebuie să mai verifice aplicarea, în cazul stabilirii vinovăției subiacente hotărârii prin care s-a pronunțat o pedeapsă rezultantă, a uneia dintre circumstanțele vizate la articolul 4a alineatul (1) literele (a)-(d) din Decizia-cadru 2002/584.
- 51 În această privință, din informațiile suplimentare furnizate de autoritatea judiciară emitentă ar reieși că în Polonia a avut loc o procedură în primă instanță, care a condus la condamnarea domnului Zdziaszek la data de 10 aprilie 2012, precum și o procedură în apel, care nu a condus la modificarea acestei condamnări.
- 52 În ceea ce privește procedura în primă instanță, autoritatea judiciară emitentă ar fi comunicat următoarele elemente:
- ar fi avut loc 27 de ședințe în primă instanță;
 - persoana a cărei predare este solicitată nu ar fi fost prezentă la niciuna dintre aceste ședințe;
 - într-o primă fază, persoana a cărei predare este solicitată ar fi fost reprezentată succesiv de doi avocați desemnați din oficiu, apoi, într-o a doua fază, de un avocat pe care l-ar fi ales și care ar fi fost prezent la ședințele următoare, și
 - persoana a cărei predare este solicitată și avocatul ales de aceasta nu ar fi fost prezenți la ședința de pronunțare a condamnării, însă ar fi fost informați cu privire la conținutul hotărârii pronunțate pe fond, întrucât ar fi depus o cerere de obținere a unei „justificări legale” a acestei hotărâri.
- 53 În opinia instanței de trimitere, nu se poate deduce din aceste elemente că, în cursul etapei procedurale în care a avut un avocat desemnat din oficiu, domnul Zdziaszek „a avut cunoștință de procesul stabilit”, în sensul articolului 4a alineatul (1) litera (b) din Decizia-cadru 2002/584.
- 54 Situația ar fi diferită însă în ceea ce privește etapa procedurală în cursul căreia avocatul pe care acesta l-a ales a fost prezent, instanța menționată deducând din prezentarea acestuia că, în cursul acestei etape, domnul Zdziaszek a avut efectiv „cunoștință de procesul stabilit” și că a „mandatat” acest avocat „pentru a[-l] apăra la proces”, în sensul acestei dispoziții.
- 55 Informațiile furnizate de autoritatea judiciară emitentă nu ar implica totuși că domnul Zdziaszek „a fost într-adevăr apărat de avocatul respectiv la proces”, ci doar că respectivul avocat a fost prezent la ședințele aferente procedurii în primă instanță. În plus, nu s-ar preciza în niciun fel la care dintre cele 27 de ședințe ținute în cadrul acestei proceduri a fost prezent avocatul ales de domnul Zdziaszek și nici care a fost obiectul acestor ședințe. În consecință, nu se poate deduce numai din aceste informații că avocatul respectiv s-a prezentat la ședințe și că a apărat efectiv persoana în cauză.
- 56 Instanța de trimitere consideră, prin urmare, că domnul Zdziaszek nu a fost prezent în persoană la procesul în urma căruia s-a pronunțat hotărârea în primă instanță și că niciuna dintre circumstanțele vizate la articolul 4a alineatul (1) literele (a)-(d) din Decizia-cadru 2002/584 nu se aplică în cazul acestei proceduri.

- 57 În ceea ce privește procedura în apel, autoritatea judiciară emitentă ar fi comunicat următoarele aspecte:
- persoana a cărei predare este solicitată nu a fost prezentă la ședința în apel;
 - aceasta a fost citată la ședința respectivă în mod legal și
 - avocatul persoanei a cărei predare este solicitată a fost prezent la ședința în apel.
- 58 Pe baza informațiilor suplimentare comunicate de autoritatea judiciară emitentă, care arată că domnul Zdziaszek și avocatul acestuia erau informați cu privire la conținutul hotărârii din 10 aprilie 2012, instanța de trimitere deduce că persoana a cărei predare este solicitată „a avut cunoștință de procesul stabilit” în apel și că aceasta „a mandatat [...] pentru a o apăra la proces”. Întrucât în apel a avut loc o singură ședință, ea deduce în plus din aceste informații, din care rezultă că avocatul s-a prezentat la ședința în apel, că domnul Zdziaszek „a fost într-adevăr apărat de avocatul respectiv” în cadrul ședinței menționate.
- 59 Prin urmare, având în vedere aceste elemente, situația s-ar prezenta diferit după cum accentul este pus pe procedura în fața primei instanțe sau pe cea în fața instanței de apel, presupunând că în fața acesteia cauza a făcut obiectul unei examinări cu privire la fond.
- 60 Înainte de a solicita autorității judiciare emitente să clarifice acest ultim punct, instanța de trimitere ridică problema dacă procedura în apel intră în domeniul de aplicare al articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584.
- 61 Această instanță consideră că există mai multe elemente care pledează în favoarea unui răspuns afirmativ.
- 62 Ea se întemeiază în această privință pe textul acestei dispoziții, care nu și-ar limita domeniul de aplicare la procedura în fața primei instanțe, literele (c) și (d) ale acesteia făcând expres trimitere atât la „rejudicarea cauzei”, cât și la „o cale de atac”. Or, în dreptul polonez, procedura în apel ar implica o nouă examinare a cauzei pe fond.
- 63 În plus, o asemenea interpretare a articolului 4a alineatul (1) din această decizie-cadru ar fi confirmată de obiectivul urmărit de dispoziția respectivă, care, astfel cum Curtea ar fi statuat la punctul 43 din Hotărârea din 26 februarie 2013, Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107), precum și la punctul 37 din Hotărârea din 24 mai 2016, Dworzecki (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346), ar urmări să permită autorității judiciare de executare să autorizeze predarea în pofida absenței persoanei a cărei predare este solicitată de la procesul în urma căruia a fost pronunțată condamnarea, respectând totodată pe deplin dreptul său la apărare.
- 64 Astfel, dreptul la apărare ar face parte din dreptul la un proces echitabil în sensul articolului 6 din CEDO și al articolului 47 din cartă, așa încât, în cazul în care un stat membru a instituit o procedură de apel, acesta ar fi obligat să vegheze ca persoana în cauză să beneficieze în cadrul acesteia de garanțiile fundamentale enunțate în cadrul dispozițiilor respective. Așadar, deși persoana în cauză dispune de posibilitatea de a renunța la dreptul său la apărare, totuși, după cum ar fi statuat Curtea Europeană a Drepturilor Omului, instanța penală, chemată să se pronunțe încă o dată asupra vinovăției persoanei în cauză, nu poate statua fără o apreciere directă a elementelor de probă prezentate personal de inculpatul care dorește să dovedească faptul că nu a săvârșit actul care constituie o pretinsă infracțiune. Într-o asemenea situație, simpla împrejurare că persoana în cauză și-a putut exercita dreptul la apărare în primă instanță ar fi, prin urmare, insuficientă pentru a se putea constata respectarea cerințelor formulate la articolul 6 din CEDO și la articolul 47 din cartă.

- 65 În cazul în care persoana nu a fost prezentă în persoană la judecarea apelului, iar în cadrul apelului a avut loc o examinare pe fond care a condus la condamnarea din nou a persoanei în cauză sau la confirmarea condamnării pronunțate în primă instanță, instanța de trimitere apreciază că este conform cu obiectivul articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 ca această procedură să intre în domeniul de aplicare al dispoziției respective.
- 66 Instanța de trimitere arată însă că o asemenea interpretare nu este împărtășită de un anumit număr de alte state membre, care ar considera că o procedură în apel nu este în niciun caz pertinentă în vederea controlului care trebuie efectuat în temeiul articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584. Astfel, s-ar putea susține că, întrucât s-a stabilit că dreptul la apărare al persoanei în cauză a fost pe deplin respectat în cadrul procedurii în primă instanță, principiul încrederii reciproce impune să se considere că autoritățile statului membru emitent nu au încălcat drepturile fundamentale recunoscute de dreptul Uniunii în cadrul altor eventuale proceduri. Curtea însă nu s-ar fi pronunțat încă în această privință.
- 67 În aceste condiții, Rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) O procedură

- în cadrul căreia instanța statului membru emitent se pronunță cu privire la contopirea unor pedepse privative de libertate distincte la care persoana a fost condamnată definitiv în prealabil într-o singură pedeapsă privativă de libertate și/sau cu privire la modificarea unei pedepse privative de libertate rezultante la care persoana a fost condamnată definitiv în prealabil și
- în cadrul căreia această instanță nu mai examinează problema vinovăției,

precum procedura care a condus la «hotărârea din 25 martie 2014 prin care s-a pronunțat o pedeapsă rezultantă», constituie un «proces în urma căruia a fost pronunțată decizia», în sensul tezei introductive a alineatului (1) al articolului 4a din [Decizia-cadru 2002/584]?

2) Autoritatea judiciară de executare:

- în cazul în care persoana a cărei predare este solicitată nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia,
- dar autoritatea judiciară emitentă nu a efectuat nici în [mandatul european de arestare], nici în cadrul informațiilor suplimentare solicitate în temeiul articolului 15 alineatul (2) din [Decizia-cadru 2002/584] comunicările referitoare la aplicabilitatea uneia sau a mai multe dintre împrejurările menționate la articolul 4a alineatul (1) literele (a)-(d) din [Decizia-cadru 2002/584] conform formulării uneia sau a mai multe dintre categoriile de la litera (d) punctul 3 din modelul uniform de mandat european de arestare anexat la această decizie-cadru,

poate să concluzioneze, chiar și numai pentru acest motiv, că nu este întrunită niciuna dintre condițiile menționate la articolul 4a alineatul (1) literele (a)-(d) din [Decizia-cadru 2002/584] și să respingă, chiar și numai pentru acest motiv, executarea [mandatului european de arestare]?

3) O procedură în apel

- în care s-a efectuat o examinare pe fond a cauzei și
- în urma căreia s-a pronunțat o (nouă) condamnare a persoanei și/sau s-a confirmat condamnarea pronunțată în primă instanță,

- în condițiile în care [mandatul european de arestare] urmărește punerea în executare a acestei condamnări,

constituie «procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia», în sensul articolului 4a alineatul (1) din [Decizia-cadru 2002/584]?”

Cu privire la procedura de urgență

- 68 Instanța de trimitere solicită ca prezenta trimitere preliminară să fie judecată potrivit procedurii preliminare de urgență prevăzute la articolul 107 din Regulamentul de procedură al Curții.
- 69 În susținerea cererii formulate, această instanță invocă faptul că domnul Zdziaszek se află în prezent în detenție în Țările de Jos, în așteptarea soluției privind executarea mandatului european de arestare în cauză, emis împotriva sa de autoritățile competente din Republica Polonă.
- 70 Instanța de trimitere arată de asemenea că nu ar putea adopta o hotărâre în această privință înainte de pronunțarea Curții asupra prezentei cereri de decizie preliminară. Răspunsul Curții la întrebările adresate ar avea astfel un impact direct și determinant asupra duratei detenției domnului Zdziaszek în Țările de Jos în vederea predării sale eventuale în executarea acestui mandat european de arestare.
- 71 Trebuie arătat, în primul rând, că prezenta trimitere preliminară privește interpretarea Deciziei-cadru 2002/584, care face parte din domeniile prevăzute în titlul V din partea a treia din Tratatul FUE, referitor la spațiul de libertate, securitate și justiție. În consecință, această trimitere poate fi judecată potrivit procedurii preliminare de urgență.
- 72 În al doilea rând, în ceea ce privește criteriul privind urgența, este necesar, conform unei jurisprudențe constante a Curții, să se ia în considerare împrejurarea că persoana vizată în cauza principală este în prezent lipsită de libertate și că menținerea sa în detenție depinde de soluționarea litigiului principal (Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, punctul 21 și jurisprudența citată). Pe de altă parte, situația persoanei în cauză trebuie apreciată astfel cum se prezintă la data examinării cererii privind judecarea trimiterii preliminare potrivit procedurii de urgență (Hotărârea din 24 mai 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, punctul 22 și jurisprudența citată).
- 73 Or, în speță, pe de o parte, este cert că la data respectivă domnul Zdziaszek era privat de libertate. Pe de altă parte, menținerea în detenție a acestuia din urmă depinde de soluționarea cauzei principale, măsura detenției la care este supus fiind dispusă, potrivit explicațiilor furnizate de instanța de trimitere, în cadrul executării mandatului european de arestare în cauză.
- 74 În aceste condiții, Camera a cincea a Curții a decis, la 8 iunie 2017, la propunerea judecătorului raportor, după ascultarea avocatului general, să admită cererea instanței de trimitere privind judecarea prezentei trimiteri preliminare potrivit procedurii preliminare de urgență.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima și la a treia întrebare

- 75 Prin intermediul primei și al celei de a treia întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă noțiunea „proces în urma căruia a fost pronunțată decizia”, în sensul articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, trebuie interpretată în

sensul că vizează procedura în apel și/sau o procedură privind modificarea uneia sau mai multor pedepse privative de libertate pronunțate anterior, precum cea în care s-a pronunțat hotărârea prin care s-a aplicat o pedeapsă rezultantă în discuție în cauza principală.

- 76 *Pentru a răspunde la aceste întrebări, astfel cum au fost reformulate, este necesar în primul rând să se amintească, după cum rezultă din cuprinsul punctelor 81, 90 și 98 din Hotărârea Tupikas (C-270/17 PPU), pronunțată astăzi, că, în vederea aplicării articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, noțiunea „proces în urma căruia a fost pronunțată decizia” trebuie înțeleasă în sensul că vizează, în ipoteza în care procedura a comportat mai multe instanțe în care s-au pronunțat hotărâri succesive dintre care cel puțin una a fost pronunțată în lipsă, doar instanța de apel, în măsura în care decizia pronunțată de această instanță a statuat definitiv asupra vinovăției persoanei în cauză, precum și asupra condamnării sale la o pedeapsă precum o măsură privativă de libertate, în urma unei noi examinări a cauzei pe fond, atât în fapt, cât și în drept.*
- 77 *Este adevărat că, în principiu, o asemenea decizie de condamnare presupune două aspecte, distincte, însă legate, și anume stabilirea vinovăției și pronunțarea unei pedepse, în speță a uneia privative de libertate (a se vedea în acest sens Hotărârea, pronunțată astăzi, Tupikas, C-270/17 PPU, punctele 78 și 83).*
- 78 *Totuși, chiar în ipoteza în care, precum în cauza principală, cuantumul pedepsei aplicate este modificat în cadrul unei proceduri ulterioare, decizia pronunțată de instanța de apel care întrunește caracteristicile menționate la punctul 76 din prezenta hotărâre rămâne pertinentă pentru verificările care urmează a fi efectuate de autoritatea judiciară de executare în temeiul articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584.*
- 79 *Astfel, pentru motive identice cu cele care figurează în cuprinsul punctelor 83 și 84 din Hotărârea Tupikas (C-270/17 PPU), pronunțată astăzi, stabilirea definitivă a vinovăției la încheierea procedurii în apel afectează în mod direct situația persoanei în cauză, aceasta cu atât mai mult cu cât constituie temeiul juridic al pedepsei privative de libertate pe care aceasta o va avea de executat.*
- 80 *Prin urmare, este esențial ca persoana în cauză să își poată exercita pe deplin dreptul la apărare înainte ca o hotărâre definitivă să fie pronunțată în ceea ce privește vinovăția sa.*
- 81 *Mai trebuie adăugat că, astfel cum rezultă și din cuprinsul punctelor 85 și 86 ale Hotărârii Tupikas (C-270/17 PPU), pronunțată astăzi, procedura în apel este cu atât mai determinantă în cadrul articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 cu cât respectarea deplină și efectivă a dreptului la apărare în acest stadiu procesual este de natură să remedieze o eventuală încălcare a aceluiași drept în cadrul unei etape anterioare a procedurii penale.*
- 82 *Prin urmare, este necesar să se considere, în ceea ce privește acest aspect al primei și al celei de a treia întrebări, că noțiunea „proces în urma căruia a fost pronunțată decizia”, în sensul articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, trebuie interpretată în sensul că vizează procedura în apel care a condus la decizia prin care, în urma unei noi examinări a fondului cauzei, atât în fapt, cât și în drept, s-a statuat definitiv asupra vinovăției persoanei în cauză, iar aceasta a fost condamnată la o pedeapsă precum o măsură privativă de libertate, chiar dacă pedeapsa pronunțată a fost modificată printr-o decizie ulterioară.*
- 83 *În al doilea rând, trebuie stabilit dacă o decizie intervenită într-un stadiu ulterior al procedurii și care modifică una sau mai multe pedepse privative de libertate pronunțate anterior, precum hotărârea prin care s-a pronunțat o pedeapsă rezultantă, aflată în discuție în cauza principală, este susceptibilă să intre în domeniul de aplicare al articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584.*

- 84 *Astfel cum reiese din dosarul pus la dispoziția Curții, mai întâi, o asemenea hotărâre, deși intervine după ce una sau mai multe decizii au condamnat persoana în cauză la una sau mai multe pedepse, nu afectează stabilirea vinovăției reținută prin aceste decizii anterioare, ea rămânând, așadar, definitivă.*
- 85 *Apoi, o asemenea hotărâre modifică cuantumul pedepsei sau al pedepselor aplicate. Prin urmare, este necesar să se facă distincție între măsurile de acest tip și cele privind modalitățile de executare a unei pedepse privative de libertate. Reiese de altfel din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului că articolul 6 paragraful 1 din CEDO nu își găsește aplicarea în cazul unor chestiuni privind modalitățile de executare a unei pedepse privative de libertate, în special al celor legate de punerea provizorie în libertate (a se vedea în acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea Boulois împotriva Luxemburgului din 3 aprilie 2012, CE:ECHR:2012:0403JUD003757504, § 87).*
- 86 *În sfârșit, o procedură care conduce la o decizie precum hotărârea prin care s-a pronunțat o pedeapsă rezultantă, în discuție în litigiul principal, care constă în special în a transforma într-o nouă pedeapsă unică una sau mai multe pedepse pronunțate anterior împotriva persoanei în cauză, determină în mod necesar un rezultat mai favorabil pentru aceasta din urmă. Astfel, de exemplu, aplicarea unei pedepse mai ușoare poate fi decisă în urma intrării în vigoare a unei noi reglementări care sancționează mai puțin sever infracțiunea reținută. Tot astfel, în urma mai multor condamnări care, fiecare, au presupus aplicarea unei pedepse, pedepsele pronunțate pot fi contopite pentru a obține o pedeapsă rezultantă al cărei cuantum este mai mic decât suma diferitor pedepse rezultate din decizii distincte anterioare.*
- 87 *În această privință, reiese din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului că garanțiile de la articolul 6 din CEDO își găsesc aplicarea nu numai pentru stabilirea vinovăției, ci și pentru stabilirea pedepsei (a se vedea în acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea Dementyev împotriva Rusiei din 28 noiembrie 2013, CE:ECHR:2013:1128JUD004309505, § 23). Astfel, respectarea caracterului echitabil al procesului implică dreptul persoanei în cauză de a asista la dezbateri ca urmare a consecințelor importante pe care acestea le pot avea asupra cuantumului pedepsei care urmează a-i fi aplicată (a se vedea în acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea Kremzov împotriva Austriei din 21 septembrie 1993, CE:ECHR:2013:1128JUD004309505, § 67).*
- 88 *Aceasta este situația, în cadrul unei proceduri specifice de stabilire a unei pedepse rezultante, atunci când aceasta nu constituie un exercițiu pur formal și aritmetic, ci presupune o marjă de apreciere pentru stabilirea nivelului pedepsei, mai ales prin luarea în considerare a situației sau a personalității persoanei în cauză sau a unor circumstanțe atenuante sau agravante (a se vedea în acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea Eckle împotriva Germaniei din 15 iulie 1982, CE:ECHR:1983:0621JUD000813078, § 77, și Hotărârea Dementyev împotriva Rusiei din 28 noiembrie 2013, CE:ECHR:2013:1128JUD004309505, § 25 și 26).*
- 89 *În plus, este lipsit de relevanță în această privință aspectul dacă instanța în cauză dispune sau nu dispune de dreptul de a agrava pedeapsa pronunțată anterior (a se vedea în acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea Ekbatani împotriva Suediei din 26 mai 1988, CE:ECHR:1988:0526JUD001056383, § 32, și Hotărârea Hermi împotriva Italiei din 18 octombrie 2006, CE:ECHR:2006:1018JUD001811402, § 65).*
- 90 *Rezultă că o procedură care conduce la o hotărâre prin care s-a pronunțat o pedeapsă rezultantă, precum cea în discuție în litigiul principal, care determină o nouă stabilire a nivelului pedepselor privative de libertate pronunțate anterior, trebuie considerată pertinentă pentru aplicarea articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, întrucât ea acordă astfel autorității competente o marjă de apreciere în sensul punctului 88 din prezenta hotărâre și conduce la o decizie care statuează definitiv asupra pedepsei.*

- 91 *Astfel, dat fiind că o asemenea procedură determină cuantumul pedepsei pe care persoana condamnată o va avea de executat în final, aceasta din urmă trebuie să își poată exercita efectiv dreptul la apărare pentru a influența favorabil decizia care trebuie să intervină în această privință.*
- 92 *Împrejurarea că noua pedeapsă este, prin ipoteză, mai favorabilă persoanei în cauză este lipsită de relevanță întrucât nivelul pedepsei nu este stabilit în avans, ci depinde de aprecierea de către autoritatea competentă a împrejurărilor din speță, iar ceea ce prezintă o importanță decisivă pentru persoana în cauză este tocmai nivelul reținut în final al pedepsei care trebuie executată.*
- 93 *În raport cu motivele enunțate anterior, este necesar să se considere că într-o ipoteză precum cea în discuție în cauza principală, în care, în urma unei proceduri în apel în cursul căreia cauza a făcut obiectul unei noi examinări pe fond, o decizie a statuat în mod definitiv asupra vinovăției persoanei în cauză și, ca urmare a acestui fapt, i s-a aplicat o pedeapsă privativă de libertate al cărei nivel a fost însă modificat printr-o decizie ulterioară adoptată de autoritatea competentă după ce aceasta și-a exercitat puterea de apreciere în materie și care stabilește definitiv pedeapsa, ambele decizii trebuie luate în considerare în vederea aplicării articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584.*
- 94 *După cum reiese din cuprinsul punctelor 76-80 și, respectiv, 90-92 din prezenta hotărâre, este necesar, astfel, să se vegheze la respectarea dreptului la apărare atât la stabilirea vinovăției, cât și la stabilirea definitivă a pedepsei, iar atunci când aceste două aspecte, de altfel intim legate, sunt dissociate, ambele hotărâri definitive pronunțate în această privință trebuie, cu același titlu, să facă obiectul verificărilor impuse de dispoziția respectivă. Astfel, aceasta vizează tocmai consolidarea drepturilor procedurale ale persoanelor în cauză, garantându-le dreptul fundamental la un proces echitabil (a se vedea în acest sens Hotărârea, pronunțată astăzi, Tupikas, C-270/17 PPU, punctele 58 și 61-63) și, după cum s-a statuat la punctul 87 din prezenta hotărâre, aceste cerințe se impun atât pentru stabilirea vinovăției, cât și pentru stabilirea pedepsei.*
- 95 *De altfel, o asemenea interpretare nu prezintă niciun inconvenient de ordin practic, în măsura în care, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 55 din concluzii, formularul privind modelul uniform de mandat european de arestare, anexat la Decizia-cadru 2002/584, impune furnizarea de informații privind fiecare dintre aceste aspecte. În consecință, interpretarea care precedă nu este de natură să îngreuneze sarcina autorității judiciare emitente.*
- 96 *Având în vedere toate considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la prima și la a treia întrebare adresate că noțiunea „proces în urma căruia a fost pronunțată decizia”, în sensul articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, trebuie interpretată ca vizând nu numai procedura care a condus la decizia pronunțată în apel, în condițiile în care aceasta, după o nouă examinare a cauzei pe fond, a statuat definitiv asupra vinovăției persoanei în cauză, ci și o procedură ulterioară, precum cea în care s-a pronunțat hotărârea prin care s-a aplicat o pedeapsă rezultantă, în discuție în litigiul principal, în urma căreia a intervenit decizia care a modificat definitiv nivelul pedepsei pronunțate inițial, în măsura în care autoritatea care a adoptat această din urmă decizie a beneficiat în această privință de o anumită putere de apreciere.*

Cu privire la a doua întrebare

- 97 *Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretată în sensul că autorizează autoritatea judiciară de executare să refuze executarea mandatului european de arestare pentru simplul motiv că nici formularul privind modelul uniform de mandat european de arestare, anexat la această decizie-cadru, nici informațiile suplimentare obținute din partea autorității judiciare emitente în temeiul articolului 15 alineatul (2) din decizia-cadru menționată nu furnizează suficiente elemente care să îi permită să stabilească existența vreuneia dintre situațiile prevăzute la articolul 4a alineatul (1) literele (a)-(d) din aceeași decizie-cadru.*

- 98 Pentru a da un răspuns util la această întrebare, trebuie amintit că verificările impuse la articolul 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 trebuie în principiu să aibă ca obiect ultima procedură în cursul căreia a fost examinat fondul cauzei și care a condus la condamnarea definitivă a persoanei în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea, pronunțată astăzi, Tupikas, C-270/17 PPU, punctele 81, 90 și 91). În ipoteza specială, examinată în cadrul răspunsului dat la prima și la a treia întrebare, în care nivelul pedepsei pronunțate inițial a fost modificat definitiv în aplicarea unei noi proceduri care a presupus exercitarea unei marje de apreciere, ambele proceduri sunt, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 93, 94 și 96 din prezenta hotărâre, pertinente în această privință.
- 99 În consecință, autoritatea judiciară emitentă este obligată să furnizeze informațiile prevăzute la articolul 8 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 în raport cu prima dintre aceste proceduri sau, dacă este cazul, în raport cu ambele proceduri.
- 100 Rezultă că, în mod corelativ, autoritatea judiciară de executare trebuie să își limiteze analiza la procedurile menționate la punctul precedent în vederea aplicării articolului 4a alineatul (1) din această decizie-cadru.
- 101 Având în vedere sistemul instituit prin această dispoziție și astfel cum reiese din însuși textul acesteia, autoritatea judiciară de executare dispune de posibilitatea de a refuza executarea unui mandat european de arestare emis în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate dacă persoana în cauză nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, cu excepția cazului în care mandatul european de arestare arată că sunt îndeplinite condițiile enunțate la litera (a), (b), (c) sau (d) a acestei dispoziții.
- 102 Așadar, atunci când este stabilită existența uneia dintre circumstanțele vizate la literele (a)-(d), autoritatea judiciară de executare are obligația să procedeze la executarea mandatului european de arestare în pofida absenței persoanei în cauză de la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia (a se vedea în acest sens Hotărârea, pronunțată astăzi, Tupikas, C-270/17 PPU, punctele 50, 55 și 95).
- 103 În ipoteza în care această autoritate ar considera că nu dispune de suficiente elemente care să îi permită să decidă în mod valabil predarea persoanei în cauză, îi va reveni sarcina de a recurge la articolul 15 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584, solicitând autorității judiciare emitente furnizarea de urgență a informațiilor suplimentare pe care le consideră necesare, înainte de a putea lua o decizie cu privire la predare.
- 104 În cazul în care, în acest stadiu, tot nu va fi obținut asigurările necesare privind respectarea dreptului la apărare al persoanei în cauză în cursul procedurii relevante, autoritatea judiciară de executare dispune de posibilitatea de a refuza executarea mandatului european de arestare.
- 105 Astfel, această autoritate nu numai că nu poate tolera încălcarea unor drepturi fundamentale, dar trebuie și să vegheze, după cum prevede articolul 15 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584, la respectarea termenelor stabilite la articolul 17 din aceasta pentru adoptarea deciziei referitoare la soluția ce trebuie dată în privința mandatului european de arestare, astfel încât nu i se poate impune să recurgă încă o dată la articolul 15 alineatul (2) menționat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 aprilie 2016, Aranyosi și Căldăraru, C-404/15 și C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punctul 97).
- 106 Trebuie însă subliniat în acest context că articolul 4a din Decizia-cadru 2002/584 prevede un motiv facultativ de neexecutare a mandatului european de arestare și că situațiile vizate la literele (a)-(d) ale alineatului (1) al articolului menționat au fost concepute ca excepții de la acest motiv de nerecunoaștere facultativ (a se vedea în acest sens Hotărârea, pronunțată astăzi, Tupikas, C-270/17 PPU, punctele 50 și 96).

- 107 În aceste condiții, Curtea a avut deja ocazia să precizeze că autoritatea judiciară de executare poate, chiar după ce a constatat că aceste cazuri nu acoperă situația persoanei care face obiectul mandatului european de arestare, să ia în considerare alte împrejurări care îi permit să se asigure că predarea persoanei în cauză nu implică o încălcare a dreptului său la apărare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 mai 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, punctele 50 și 51).
- 108 Astfel, Decizia-cadru 2002/584 nu împiedică autoritatea judiciară de executare să se asigure de respectarea dreptului la apărare al persoanei în cauză, luând în considerare în mod corespunzător ansamblul împrejurărilor care caracterizează cauza cu care este sesizată, inclusiv informațiile de care poate dispune ea însăși.
- 109 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretată în sensul că, în ipoteza în care persoana în cauză nu a fost prezentă în persoană la procedura relevantă sau, dacă este cazul, la procedurile relevante pentru aplicarea articolului 4a alineatul (1) din această decizie-cadru și în care nici informațiile cuprinse în formularul privind modelul uniform de mandat european de arestare, anexat la decizia-cadru menționată, nici cele obținute în temeiul articolului 15 alineatul (2) din aceeași decizie-cadru nu furnizează suficiente elemente pentru a se stabili existența uneia dintre situațiile vizate la articolul 4a alineatul (1) literele (a)-(d) din Decizia-cadru 2002/584, autoritatea judiciară de executare dispune de posibilitatea de a refuza executarea mandatului european de arestare.
- 110 Cu toate acestea, decizia-cadru menționată nu împiedică autoritatea respectivă să ia în considerare ansamblul împrejurărilor care caracterizează cauza cu care este sesizată pentru a se asigura că dreptul la apărare al persoanei în cauză este respectat în cursul procedurii sau al procedurilor relevante.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 111 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

- 1) Noțiunea „proces în urma căruia a fost pronunțată decizia”, în sensul articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretată ca vizând *nu numai procedura care a condus la decizia pronunțată în apel, în condițiile în care aceasta, după o nouă examinare a cauzei pe fond, a statuat definitiv asupra vinovăției persoanei în cauză, ci și o procedură ulterioară, precum cea în care s-a pronunțat hotărârea prin care s-a aplicat o pedeapsă rezultantă, în discuție în litigiul principal, în urma căreia a intervenit decizia care a modificat definitiv nivelul pedepsei pronunțate inițial, în măsura în care autoritatea care a adoptat această din urmă decizie a beneficiat în această privință de o anumită putere de apreciere.*
- 2) Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, trebuie interpretată în sensul că, în ipoteza în care persoana în cauză nu a fost prezentă în persoană la procedura relevantă sau, dacă este cazul, la procedurile relevante pentru aplicarea articolului 4a alineatul (1) din această decizie-cadru, cu modificările ulterioare, și în care nici informațiile cuprinse în formularul privind modelul uniform de mandat european de arestare, anexat la decizia-cadru menționată, nici cele obținute în temeiul articolului 15 alineatul (2) din aceeași decizie-cadru, cu modificările ulterioare, nu furnizează suficiente

elemente pentru a se stabili existența uneia dintre situațiile vizate la articolul 4a alineatul (1) literele (a)-(d) din Decizia-cadru 2002/584, cu modificările ulterioare, autoritatea judiciară de executare dispune de posibilitatea de a refuza executarea mandatului european de arestare.

Cu toate acestea, decizia-cadru menționată, cu modificările ulterioare, nu împiedică autoritatea respectivă să ia în considerare ansamblul împrejurărilor care caracterizează cauza cu care este sesizată pentru a se asigura că dreptul la apărare al persoanei în cauză este respectat în cursul procedurii sau al procedurilor relevante.

Semnături